

DE ECHOMOORDEN

Christi Daugherty

DE ECHOMOORDEN

Vijftien jaar geleden werd haar moeder vermoord en
was er van de dader geen spoor te vinden.
Heeft hij nu weer toegeslagen?

Eerste druk 2018
Tweede druk 2019

ISBN 978-90-225-8612-9
ISBN 978-94-023-1119-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Echo Killing*
Vertaling: David Orthel
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Miguel Sobreira & Karina Vegas / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Christi Daugherty
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Loyall Solomon, die me mijn eerste baantje bij de krant gaf.
En alles veranderde.

1

Het was weer zo'n nacht.

In het begin was er nog een flikkering van hoop – een paar steekpartijen, een auto-ongeluk met potentie. Maar de wonden waren niet ernstig en het ongeluk was een routinezaakje. Daarna werd het rustig.

Een rustige nacht is het ergste wat een misdaadverslaggever kan overkomen.

Met nog maar een uur te gaan tot haar deadline om middernacht zat Harper McClain alleen op de lege redactie, zonder verhaal, terwijl ze iets deed waarop ze meer neerkeek dan op wat ook: een kruiswoordpuzzel.

De ramen in de muur aan de andere kant van de kamer weerkaatsten een duister beeld van een enorme open ruimte met witte zuilen en rijen lege bureaus, maar Harper merkte het niet op – ze keek woedend op het papier voor haar. Vlekkerige en doorgekraste letters keken woest terug, alsof ze haar haar falen voorhielden.

‘Waarom zit iemand nog te wachten op een woord van zes letters voor “dapper mens”?’ gromde ze. ‘Ik heb er al een van acht letters. “Waaghals”. Ik heb helemaal geen korter woord nodig...’

‘Durfal.’ De stem golfde vanaf de andere kant van de redactie naar haar toe.

Harper keek op.

Stadsredacteur Emma Baxter leek zich te concentreren op haar beeldscherm. In haar hand had ze een zilveren Cross-pen vast, als een klein zwaard.

‘Pardon?’

‘Een woord van zes letters voor “dapper mens”,’ zei Baxter, zonder haar ogen van het beeldscherm af te wenden.

Baxter liep met uiteenlopende snelheden tegen de vijftig. Ze was klein en taai en zag er daardoor alleen maar beter uit in haar marineblauwe blazer. Over haar hoekige gezicht lag altijd een uitdrukking van vage ontevredenheid, maar op de een of andere manier stond die haar ook. Alles aan haar was op elkaar afgestemd – haar volmaakt geknipte nagels, haar vastberaden houding. Je kon je snijden aan de messcherpe rand van haar rechte, donkere bob.

‘Hoe weet jij dat nou, verdomme?’ Er lag geen dankbaarheid in Harpers stem. ‘Of liever, waaróm weet jij dat? Er is iets volledig mis met mensen die een ander woord voor “dapper mens” kunnen geven zonder zichzelf eerst van kant te willen maken met een...’

Naast haar elleboog kwam de politicscanner tot leven. ‘Hier unit drie-negen-zeven. We hebben een signaal negen met mogelijk signaal zes.’

Harpers stem stierf weg. Ze luisterde.

‘Voor deze ene keer ben ik bereid je insubordinatie door de vingers te zien,’ zei Baxter grootmoedig. Maar Harper was alle dapperheid al vergeten.

De telefoon op haar bureau zoemde en ze nam het gesprek aan.

‘Miles,’ zei ze. ‘Gehoord over die schietpartij?’

‘Ja. Het wordt langzaam drukker, vannacht. Voor de deur over vijf minuten.’ Zijn accent uit Tennessee legde een warm laagje honing over zijn woorden.

Harper pakte snel en efficiënt haar spullen bij elkaar. Haakte de politicscanner aan de riem van haar zwarte broek. Trok met een schuddende beweging een dun zwart jasje aan dat ze van de stoel leuning zwaaide. Stak een notitieblokje en een pen in haar ene zak. Perskaart en telefoon in de andere.

Met gezwinde pas zette ze koers naar de deur.

Baxter trok vragend een wenkbrauw op.

‘Schietpartij op Broad Street,’ zei Harper onder het lopen. ‘Mogelijk met gewonden. Miles en ik gaan eropaf om het uit te zoeken.’

Baxter stak haar hand uit naar de telefoon om de afdeling op-
maak te waarschuwen.

‘Als ik de voorpagina voor je vast moet houden,’ zei ze, ‘moet ik
dat vóór half twaalf weten.’

‘Alsof ik dat niet weet.’

Ze liep de redactie uit en een brede, felverlichte gang in die direct
uitkwam op een trap die naar de voordeur leidde. De laatste woor-
den van haar redacteur zweefden achter haar aan.

‘Als je terug bent, gaan we het even over je werkhouding heb-
ben.’

Dat was Baxters lievelingsdreigement. Harper wist wel dat ze
zich daar niet druk om hoefde te maken.

De slaperig uitzierende bewaker bij de receptie keek niet eens op van
het tv'tje op zijn bureau terwijl ze ongeduldig een klap gaf op de
groene 'exit'-knop en het gebouw uit snelde, de warme duisternis in.

Juni was een paar weken geleden aangebroken en had verzen-
gend hete dagen gebracht. De nachten waren beter uit te houden,
maar het scheelde weinig. Op ditzelfde moment was de lucht flu-
welig zacht, maar zo dik dat een vork erin rechtop zou blijven staan.
Dit was niet de gewone vochtigheid van Savannah – dit was alsof je
onder water ademhaalde.

Een zomerse regenbui in Georgia moest je niet onderschatten –
die kon je auto wegspoelen, je huis, alles waarop je hoopte, waar je
van droomde, en Harper wierp een blik op de grijze wolken die
langs het maansikkeltje dreven, alsof die haar konden zeggen wan-
neer de regen zou vallen, maar de hemel had geen nieuws in petto.

De kantoren van de krant waren gevestigd in een afgeleefd ge-
bouw van drie verdiepingen, ongeveer honderd jaar oud, dat zich
uitstreckte over een half blok aan Bay Street, zo dicht bij de trage
Savannah River dat je de groene geur van het water kon ruiken en
de reusachtige motoren van de enorme containerschepen kon ho-
ren rommelen terwijl ze langzaam koers zetten naar zee. De neon-
letters DAILY NEWS stonden rood op het dak te stralen, een gloed
die wel het laatste moest zijn wat zeelieden zagen voordat de Atlan-
tische Oceaan zich voor hen uitstreckte.

Verderop in de straat stond de vergulde koepel van het barokke

stadhuis te glanzen, zelfs op dit uur, en door een opening tussen de gebouwen kon Harper de met kinderkopjes geplaveide laantjes zien die naar de oever leidden.

Ze had nooit ergens anders gewoond dan in Savannah, dus was het heel lang geleden sinds ze enige aandacht had besteed aan de markante gebouwen en de architectuur van voor de oorlog. In haar ogen wás het er gewoon allemaal, net als de grazige stadspaleizen en de talloze monumenten voor generaals uit de Burgeroorlog die door een slecht lot getroffen waren.

Ze sloeg er in elk geval nu geen acht op terwijl ze stond te wachten, ongeduldig wiebelend op een been. De scanner hing kwakend op haar heup. Er werden ambulances besteld. Er werd extra mankracht opgeroepen.

‘Kom op nou, Miles,’ fluisterde ze, en ze keek op haar horloge.

Het was zo rustig in de stad dat ze in de verte flauw het huilen van sirenes kon horen. Toen kwam er een glanzend zwarte Mustang de hoek om. De koplampen verblindden haar terwijl de auto met brullende motor recht op haar af reed en vlak voor haar stopte.

Harper rukte het portier open en sprong erin.

‘Rijden,’ zei ze.

Met piepende banden scheurde de auto weg terwijl ze haar gordel omdeed.

Vanbinnen was het in de Mustang een kakofonie van stemmen. Miles had een scanner aan zijn riem en een in het dashboard, daar waar gewoonlijk een radio zat, en een derde achter de versnellingspook. Ze stonden allemaal op een ander kanaal – een luisterde naar de hoofdfrequentie van de politie, een andere naar het kletskanaal voor agenten onder elkaar. De derde scanner luisterde naar ambulances en brandweerkanaalen.

Het leek alsof je een kleine, volle kamer in liep waar twintig mensen allemaal door elkaar stonden te praten. Harper was eraan gewend, maar het kostte haar altijd een momentje om chocola te maken van de chaos.

‘Wat hebben we tot nu toe?’ vroeg ze fronsend.

‘Geen nieuws.’ Miles hield zijn blik op de weg. ‘Ambulance onderweg. Wachten op een update.’

Fotograaf Miles Jackson was lang en mager, met een donkere huid en netjes kortgeknipt haar. Hij was als fotograaf in dienst geweest tot een paar jaar geleden, toen alle fotografen werden ontslagen. Sindsdien werkte hij op freelancebasis voor de hoogstbiedende. Je kon hem op een zaterdagmiddag op een bruiloft vinden en dezelfde avond bij een moordaanslag.

Als het betaalt ben ik tevreden, zei hij altijd.

Hij had een coole, sarcastische glimlach en trapte het gas graag diep in. Op dit moment reed hij zelfs twee keer zo snel als toegestaan. De achterwielen slipten over het asfalt terwijl hij de hoek om scheurde naar Oglethorpe Avenue.

Miles vloekte zacht en greep het stuur steviger vast.

‘Kan die bak niet harder?’ vroeg Harper misprijzend, terwijl ze zich vasthield aan de greep boven het portier.

‘Heel grappig,’ zei Miles met op elkaar geklemde tanden. Maar hij had de auto al snel weer in bedwang.

Terwijl ze langs Forsyth Park raceten, waar uit een enorme marmeren fontein water in een grote boog in een stenen bassin spoot, hield Harper haar hoofd scheef en luisterde naar een van de scanners. ‘Weten ze waar de schutters zijn gebleven?’

Miles schudde zijn hoofd. ‘Kwijtgeraakt tussen de flats.’

Op datzelfde moment lichtte de scanner van het kletskanaal op. Een diepe, ernstige stem gromde: ‘Dit is een-vier. Unit drie-negen-zeven, wat hebben we hier?’

Miles en Harper keken elkaar aan. Veertien was de code van inspecteur Robert Smith, chef Moordzaken.

Miles draaide de andere scanners zachter.

‘Inspecteur, we hebben hier een overledene en twee gevallen voor het ziekenhuis,’ antwoordde de agent op de plaats delict. Van opwinding praatte hij een oktaaf hoger dan anders, en bovendien zo snel dat Harper er een adrenalinestoot van kreeg. ‘Een gangbangfeestje. Drie schutters, allemaal vertrokken.’

Harper wachtte niet op wat er nog kwam en pakte haar telefoon. Baxter nam bij het eerste rinkelen op.

‘Moord,’ zei Harper, zonder verdere inleiding. ‘Maar het zou ook een bendetreffen kunnen zijn geweest.’

‘Verdomme.’ Ze kon de redactrice met haar zilveren pen op het bureau horen tikken. Tiktiktiktik.

‘Bel me terug als je meer weet.’

De lijn viel stil.

Harper stak haar telefoon weer in haar zak en leunde achterover in haar stoel.

‘Als die dooie een bendelid is, gaat het hele verhaal naar pagina acht.’

‘Nou, laten we dan maar hopen dat het een onschuldige huisvrouw is,’ merkte Miles op, terwijl ze Broad Street in draaiden.

Ze hield haar ogen op de weg gericht en knikte. ‘We kunnen toch dromen.’

Op oude kaarten van Savannah staat de stad afgebeeld als een volmaakt symmetrisch, dwangmatig rooster van rechte lijnen, waarvan Broad Street de oostelijke grens vormt. Buiten dat rooster is een donkergroene leegte waarvan de inhoud wordt aangeduid met de woorden ‘Old Rice Fields’ in het nauwkeurige typografische handschrift van de negentiende-eeuwse cartograaf.

Vandaag de dag ligt dat rooster er grotendeels onveranderd bij, terwijl de rijstvelden allang plaats hebben gemaakt voor lelijke, uitdijende voorsteden. Broad Street vormt een snelle, rechtstreekse verbinding tussen het prachtige oude Savannah van de ansichtkaarten en de stadsdelen waar Harper en Miles het grootste deel van hun werktijd ’s nachts doorbrachten.

Terwijl ze verder reden naar het westen, maakten de statige oude huizen, die deels schuilgingen achter bomen die met hun wortels in het grijze kantwerk van Spaans mos stonden, plaats voor afbladderende verf, overwoekerde tuinen en goedkope metalen hekken.

Hier werd de bebouwing niet onderbroken door groene pleinen. Hier vloeiende geen water uit fonteinen onder de eiken. In plaats daarvan werden hier de mensen in aftandse appartementencomplexen op elkaar gestapeld en samengeperst in de walgelijkste omstandigheden. De trottoirs rond de huizenblokken waren hier afgebrokkeld en werden verlicht door de felle uithangborden van snackbars en buurtsupertjes.

Hier was het druk op straat – de dealers deden goede zaken op dit uur.

Miles' handen hadden het stuur stevig in hun greep. Zijn ogen hielden alles om hem heen in de gaten.

Hij was ouder dan Harper, over de veertig al. De fotografie was zijn tweede loopbaan. Jaren geleden had hij in Memphis een heel ander leven geleid.

'Ik zat op een kantoor,' had hij haar eens toevertrouwd, terwijl hij met zorg zijn camera demonteerde. 'Allemaal administratief werk. Het verdiende goed. Ik had zo'n groot huis, de bijbehorende knappe vrouw, alles wat je maar wilde. Maar het was mijn ding gewoon niet.'

Hij had altijd graag foto's gemaakt en hij wist dat hij er oog voor had. Op een dag schreef hij zich in voor een cursus fotograferen. Gewoon, zei hij, om iets te doen te hebben.

'En toen liet het me niet meer los.'

Voor zover ze wist had hij binnen het jaar na die cursus ontslag genomen, zijn vrouw in de steek gelaten en was hij van voren af aan begonnen.

Hij had Savannah een keer bezocht voor een congres en de stad was hem bijgebleven, zei hij. Vanwege het trage leefritme. Vanwege de zijdeachtige, zoete schoonheid van de stad. De lange bocht in de rivier.

Hij zei dat het wel een sprookje leek. Dus kwam hij naar de stad om zijn droom werkelijkheid te laten worden.

Ze waren allebei in hetzelfde jaar bij de krant begonnen. Harper als stagiair. Miles als fotograaf in de nachtdienst.

Zelfs na zeven jaar bezag hij de stad nog met de blik van een vreemde. Hij hield van de huiselijke cafés en de serveersters die 'schatje' tegen hem zeiden. Hij hield ervan bij zonsondergang naar Tybee Island te rijden, of gewoon in River Street naar de voorbijvarende schepen te kijken.

Harper kon zich de laatste keer dat ze zoiets had gedaan niet herinneren. Zij had haar hele leven in Savannah gewoond. Voor haar was het gewoon thuis.

Voor hen uit werd de straat verlicht door blauwe zwaailichten, als een dodelijke discotheek.

'Daar gaan we dan,' mompelde Miles terwijl hij op de rem trapte.

Knipperend tegen het felle licht telde Harper vier surveillancewagens en ten minste drie gewone auto's.

Achter hen kwam een ambulance aanrijden, met jankende sirene, en Miles stuurde naar de kant van de weg om hem te laten passeren.

'We kunnen de auto beter hier laten staan,' besloot hij, en hij zette de motor af.

Harper wierp een blik op haar horloge. 23.12 uur. Ze had nog achttien minuten om Baxter te laten weten of ze de voorpagina moest vasthouden of niet.

Haar hart begon op de bekende manier te bonzen.

Ze had iets met moorden. Sommige mensen noemden het een obsessie. Maar ze had haar redenen. Redenen waar ze niet graag over praatte.

Miles haalde zijn apparatuur uit de kofferbak, maar Harper kon niet wachten.

'Ik zie je daar.'

Ze sprong uit de auto en rende op de zwaailichten af, notitieblokje in de ene en een balpen in de andere hand.

2

De warme, vochtige lucht op straat rook naar uitlaatgassen en iets anders – iets metaligs dat moeilijk te definiëren was. Iets als angst.

In het donker was niets te zien door de verblindende zwaailichten. Pas toen Harper voorbij de surveillancewagens was, zag ze het lichaam op de weg liggen.

Als mensen onder het rennen worden neergeschoten, komen ze hard neer. Met hun benen in een onnatuurlijke hoek, handen boven hun hoofd, kleren in wanorde – alsof ze uit de hemel zijn gevallen.

Deze jongen had ook gerend toen hij werd neergeschoten.

Harper sloeg haar notitieblokje open en schreef op wat ze zag. Spijkerbroek en Nikes, een ruimvallend t-shirt waaronder nog half een mager, donker lichaam te zien was. Een grote bloedvlek lag in een onregelmatige cirkel op het asfalt om hem heen. Zijn gezicht was niet te zien.

Een klein eindje verder stond een ambulance met de achterdeur geopend en schijnwerpers die de straat verlichtten. Een team verpleegkundigen hield zich bezig met de twee nog levende slachtoffers – ze brachten infusen aan en probeerden het lekken van andere vloeistoffen tegen te gaan.

Daar waren ze wat laat mee. Er lag overal bloed.

De twee gewonde mannen zagen eruit als tieners. De dichtstbijzijnde jongen had nog babyvet in zijn gezicht.

Ze waren net zo gekleed als de dode jongen – in t-shirt, spijkerbroek en bijpassende Nikes.

Harper maakte aantekeningen, maar bleef op afstand. Ze probeerde onzichtbaar haar werk te doen.

Miles verscheen in haar blikveld, aan de overkant van de straat, waar hij op een knie neerhurkte om het lichaam te fotograferen. Hij moest voorzichtig te werk gaan – de krant zou zijn foto niet gebruiken als de dode jongen er ál te dood uitzag. Dus nam hij zodanig positie in dat hij de hand van de jongen in beeld had, met een wijzende vinger, reikend naar iets wat nu voor eeuwig verloren was.

Een beweging op de achtergrond trok Harpers aandacht. Ze keek op en zag twee mannen in goedkope pakken staan, de blik strak naar de grond gericht, terwijl ze met trage vastberadenheid voort stapten. Ze luisterden allebei met aandacht naar een agent in uniform die hen op dingen wees en geanimeerd liep te praten.

Rechercheurs zijn makkelijk te spotten als je ze eenmaal hebt leren kennen.

Ze liep langs de kant van de weg op hen af, en zorgde ervoor niet in het bloed te stappen.

Ze kende ze allebei van eerdere plaatsen delict. Rechercheur Ledbetter was een kleine, gezette man, met dunnend haar en een vriendelijke glimlach. De andere rechercheur heette Larry Blazer. Hij was lang en mager en had donkerblond haar dat artistiek grijs begon te worden, jukbeenderen om jaloers op te worden en ogen die zo hard waren als koperen muntjes.

Alle tv-verslaggevers liepen met hem weg, maar Harper vond hem kil en zelfingenomen, in de zin van mannen die knap zijn en dat als een wapen weten aan te wenden.

Ze waren zo in beslag genomen door hun werk dat ze niet merkten dat ze in de schaduw dichtbij genoeg kwam om ze af te luisteren.

‘De schutters kwamen uit de Andersonflats. De slachtoffers willen niet zeggen hoe ze elkaar kenden, maar dit was geen toeval,’ zei de surveillanceagent, terwijl Harper met de rechercheurs meeliep. ‘Iemand wilde die jongens dood hebben.’

Hij zag groen in zijn gezicht. Het zou zelfs zijn eerste schietpartij kunnen zijn. De woorden kwamen er in een opgewonden stroom uit.

Blazers stelde zijn vragen daarentegen langzaam en weloverwogen; hij probeerde kalmte uit te stralen en hoopte dat die zou overslaan.

‘Je zegt dat de slachtoffers zeiden dat de drie schutters samen wegreunden. Hebben ze je gewezen waarheen?’

De agent schudde zijn hoofd. ‘Ze zeiden alleen maar: “die kant op”.’ Hij wees ruwweg naar het gebouw tegenover hen.

Ledbetter zei iets wat Harper niet kon verstaan. Ze deed een stapje naar voren.

In het donker zag ze de lege twee liter bierfles niet in de goot liggen, maar het gekletter dat klonk toen ze ertegenaan liep was niet te missen.

Ze huiverde.

Alle agenten keken op. Blazer had haar het eerst in de gaten. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Oppassen,’ zei hij, ‘daar hebben we de media.’

Ze deed een stap terug en wachtte behoedzaam af, in de hoop dat Ledbetter hier de leiding had.

Maar het was Blazer die naar haar toe kwam lopen.

Shit, dacht ze.

‘Juffrouw McClain.’ Zijn stem klonk koeltjes met een eigenaardige, vlakke intonatie. ‘Wat een verrassing om u hier midden op mijn plaats delict aan te treffen. U bent toch geen getuige, neem ik aan?’

Hij was lang, tegen de 1,85 meter, en hij gebruikte zijn lengte om haar te intimideren – hij keek op haar neer. Maar Harper was 1,70 meter en niet snel onder de indruk.

‘Sorry, rechercheur,’ zei ze, en in haar stem klonken spijt en respect door. ‘Ik zag geen tape. Het was niet mijn bedoeling in de weg te lopen.’

‘O, juist.’ Hij bekeek haar met afkeer. ‘En toch staat u ergens waar journalisten niet thuishoren. En u verspreidt hier overall uw DNA.’

Wie probeerde hij nou voor de gek te houden? Dat soort bewijsmateriaal zouden ze op deze plaats delict echt niet gaan vergaren. De politie gaf niet meer om een dood bendelid dan Baxter.

Harper knipperde onschuldig met haar ogen.

‘Ik weet dat u het druk hebt,’ zei ze, de vriendelijkheid zelve, ‘maar zou u me wat informatie kunnen geven voor de ochtendeditie? De namen van de slachtoffers, misschien? Dan bent u van me af.’

‘Ons onderzoek is pas begonnen.’ Blazer sprak de bekende woorden uit op een toon waaraan ze kon horen dat hij dwars door haar heen keek. ‘Het zou voorbarig zijn op dit moment mededelingen te doen. We hebben de overledene nog niet geïdentificeerd en zijn familie nog niet op de hoogte gebracht. En nu moet ik u vragen ogenblikkelijk van de plaats delict te vertrekken.’

Hij was duidelijk niet in een gulle bui.

Toch gaf Harper het nog niet op. ‘Rechercheur, maakt dit treffen deel uit van een drugsoorlog? Moet de plaatselijke bevolking zich zorgen maken?’

Blazer wiegde naar voren en naar achteren op zijn hielen en bekeek haar met een soort belangstelling die haar niet beviel.

‘McClain, een paar boefjes kwamen op het terrein van een paar grotere boefjes, en er werd ze duidelijk gemaakt dat dat een slecht idee was. Waarom zet u dat niet in uw stukje?’

Ze deed haar mond open om erop in te gaan, maar hij sneed haar de pas af.

‘Dat was een retorische vraag. Ik heb op dit moment geen officiële verklaring. Vertrek alstublieft nu meteen van de plaats delict, verdomme. Anders laat ik u aanhouden.’

Harper wist dat ze daar beter niet tegenin kon gaan. Ze stak verdedigend haar handen op en liep weg.

Toen ze terugkwam bij de ambulance stond Miles daar op zijn gemak tegenaan te leunen en de beelden op het scherm van zijn camera te bekijken.

‘Blazer heeft de leiding, dus ik heb niets,’ zei Harper mistroostig. ‘Die man haat me alsof ik een besmettelijke ziekte heb. Of ben.’

Miles kwam los van de ambulance en wenkte haar mee naar de Mustang.

‘Twee maanden geleden heb ik de bruiloft van de hoofdverpleegkundige op de film gezet,’ zei hij kalm, toen ze op veilige af-

stand waren. ‘Ik heb haar gematst en ze stond bij me in het krijt.’

Harper greep hem bij de arm. ‘Weet jij wie die dooie jongen is?’

‘En wel meer ook.’ Hij hield een verfrommeld papiertje op. ‘Ik heb het hele verhaal. Melissa had een superleuke huwelijksreis gehad. Ze was hartstikke spraakzaam.’

‘Je bent een held!’ Harper stompte hem vriendschappelijk tegen zijn arm. ‘Wat heb je?’

Miles tuurde naar zijn eigen handschrift.

‘Onze dooie is Levon Williams, negentien jaar, onlangs van school gekomen bij Savannah South High School. Hij speelde voor het honkbalteam. Een fantastische slagman, zeiden ze. En blijkbaar ook een veelbelovende heroïnedealer. De twee gewonde slachtoffers zijn zijn partners. De verdachten zijn drie zwarte mannen met een mager postuur; twee zijn van normale lengte, gekleed in t-shirt en spijkerbroek, een is klein en stevig en heeft een bandana om zijn hals. Allemaal rond de twintig. Vermoedelijk leden van de East Ward-bende.’ Hij gaf Harper het papier. ‘Alles staat erop.’

Harper liep de informatie snel door en zag niets wat wees op de voorpagina. Zodra ze terug waren bij de Mustang belde ze Baxter om het slechte nieuws door te geven.

‘Verdomme,’ zei de redacteur toen Harper verslag had uitgebracht. ‘Kom maar terug en werk het uit voor pagina zes. Beter dan niets.’

Terwijl Harper het gesprek beëindigde, startte Miles de motor.

‘Pagina zes?’ gokte hij.

Harper vouwde het papier op en stak het in haar zak.

‘Bij het onkruid.’

Miles haalde zijn schouders op. ‘Pech gehad, deze keer.’

Hij draaide aan het stuur en begon uit te parkeren, maar moest op de rem gaan staan om een wit busje voorbij te laten. Op de zijkant stonden de woorden COUNTY CORONER in sombere, zwarte letters.

‘Daar heb je de ijscoman,’ merkte Miles op.

Harper keek nauwelijks op of om. Ze maakte aantekeningen voor het stukje dat ze moest gaan schrijven als ze eenmaal terug waren op kantoor.

Toen het busje was gepasseerd, keerde Miles de auto met precisie. Maar ze waren pas een klein eindje onderweg toen een ademloze stem opeens door de auto galmde.

‘Hier unit vijf-zes-acht. Achtervolging verdachten Broad Street.’

Harper stokte in haar bewegingen.

Miles haalde zijn voet van het gaspedaal.

Ze keken allebei naar de scanner.

‘Hallo unit vijf-zes-acht,’ antwoordde de centralist. ‘Graag bevestiging: zijn dit de verdachten van de schietpartij op Broad?’

‘Positief.’ De man hijgde, zijn stem beefde. Blijkbaar rende hij. ‘Drie man te voet in zuidelijke richting op Thirty-Ninth Street. Twee lange. En een kleine met een bandana.’

Op de achtergrond hoorde Harper de centralist de informatie in haar computer typen, met snel huppelende vingers. Deze nacht zat Sarah op de centrale – Harper herkende haar stem. Ze was goed.

‘Alle units opgeroepen ter assistentie van unit vijf-zes-acht bij achtervolging van verdachten schietpartij, zuidwaarts op Thirty-Ninth.’

Er lag even weinig emotie in Sarahs stem als wanneer ze een cakerecept had voorgelezen. Maar Harper voelde een golf van opwindning door zich heen gaan.

Ze keek Miles aan. ‘Dat is vijf blokken verderop.’

‘Jawel.’ Hij schakelde en gaf gas. De Mustang sprong vooruit, met piepende banden. Zijn mondhoeken krulden omhoog terwijl hij Thirty-Ninth op draaide.

‘Op naar de voorpagina!’

3

Terwijl ze door de donkere straten reden, op zoek naar de moordverdachten, keek Harper uit het raam en tikte ze ongeduldig met haar pen op het notitieblokje. Veel tijd hadden ze niet. Zelfs als dit akkefietje gesmeerd verliep, zou Baxter de laatste editie moeten uitstellen.

Gewone mensen zouden misschien alleen aan het slachtoffer op de plaats delict hebben gedacht – wiens korte leven in een gewelddadig ogenblik was geëindigd. Maar zij was alweer een stap verder. Nu wilde ze alleen nog maar weten wie hem had gedood.

Zo was het altijd al geweest. Moorden stoorden Harper niet. Ze fascineerden haar.

Ze wist alles van de handel en wandel rond moord en doodslag. Ze wist wat de rechercheurs en de lijkschouwer nu aan het doen waren. Dat de familie van het slachtoffer nu op de hoogte zou worden gebracht en hoe ze zouden reageren op het nieuws. Ze wist hoe de machinerie van de overheid een tandje bij zou zetten en het leven van iedereen die erbij betrokken was zou overnemen.

Dat wist ze, niet alleen omdat ze erover schreef, maar omdat ze het zelf had meegemaakt.

Toen ze twaalf was, had een moord haar leven een andere wending gegeven. Ze kon haar huidige loopbaan, haar leven en haar obsessieve belangstelling voor de misdaad herleiden tot die ene dag, nu vijftien jaar geleden.

Sommige momenten worden zo diep in je geheugen gegrift dat elke nuance je voor altijd bijblijft. Meestal zijn dat kwade momen-

ten. Harper kon zich ieder ogenblik van de dag waarop haar moeder stierf voor de geest halen. Ze kon die uren in haar hoofd als een film afspelen. Ze kon naar zichzelf kijken, een klein en snel meisje, dat er zeker van was dat de wereld altijd dezelfde zou blijven. Blij en tevreden en van school op weg naar huis. Zich volledig onbewust van het feit dat het leven zoals ze het gewend was al voorbij was.

15.35 uur: Harper, twaalf jaar oud, duwt het lage stalen hek open en doet het weer dicht, de grendel klettert met een zilveren geluid;

15.36 uur: Harper holt de trap op – zwaait de deur open en slaat hem met een galmende bons achter zich dicht. Goeie hemel, alles staat haar nog zo helder en warm voor ogen, vol van kleur. ‘Mam! Ik rammel!’ roept ze. Er komt geen antwoord.

15.37 uur: Harper roept onder aan de trap: ‘Mam?’ Ze maakt zich nog geen zorgen. Ze neuriet wat in zichzelf, kijkt in de woonkamer, in de eetkamer.

15.38 uur: Harper loopt de keuken in –

Daar houdt haar jeugd op.

Hier is nog meer kleur – niet zomaar het geel van de muren en de kleine, gekleurde potjes en flesjes, blauw en goud en groen. Rood. Overal is rood. In spatten op de muren en op het aanrecht. En er is rood in een enorme plas onder het naakte lichaam van haar moeder.

Bloedrood, dat haar geheugen met afschuw vervult en een gapende wond achterlaat die nooit meer zal helen.

In de film van haar geheugen is de tijd stil blijven staan. Het blijft nu heel lang 15.38 uur.

In het volgende beeld rent ze in slow motion op haar moeder af, ze glijdt uit in het bloed en verliest haar evenwicht. Ze hapt naar adem, maar het lijkt alsof iemand haar een stomp in haar maag heeft gegeven. Haar hele lichaam doet pijn en ze krijgt geen lucht, geen lucht, terwijl ze op de vloer valt en het bloed een soppend geluid maakt onder haar magere knietjes.

Het is voor het eerst en voor het laatst dat ze bang is haar moeder aan te raken. Ze strekt haar bevende hand uit naar haar gladde, bleke schouder. Ze deinst terug, steekt haar hand uit, trekt hem weer terug.

Ze is helemaal koud.

Ver weg hoort ze iemand snikken. ‘Mam? Mam?’ en dan, zachtjes en klagend, ‘Mama?’

Ze weet nu dat het haar eigen stem is, maar de ‘ik’ van de film is er niet zeker van. Ze voelt zich ver van haar eigen lichaam verwijderd.

In het volgende beeld komt ze overeind – ze krijgt nog steeds geen lucht en ze stikt bijna, maar haar longen weigeren dienst – glibbert door de keuken en stort zich door de zijdeur naar buiten, naar het huis van Bonnie. Maar de familie Larson is na de scheiding verhuisd en de nieuwe burens zijn niet aardig en hoe dan ook niet thuis, maar ze bonkt op de deur, waarbij ze bloedvlekken op het hout achterlaat, en het bonken resonanceert in de leegte.

Ze huult nu zo hard dat haar adem begint terug te komen en door de tranen haar longen wordt binnen gezogen, terwijl ze terug naar huis rent en de telefoon zoekt. Die valt meteen weer uit haar krachteloze, bebloede vingers. Dan staat ze te snikken en pakt ze hem weer op, met hortende adem, en dwingt zichzelf de tijd te nemen. Ze hoeft maar drie cijfers in te tikken. Dat kan ze wel. Ze móét wel.

‘Oké,’ fluistert ze keer op keer door haar tranen heen, terwijl ze de cijfers kiest en haar handen zo hevig beven dat de telefoon ervan meetrilt. ‘Oké, oké, oké...’

De telefoon gaat over. In de verte klinkt een reeks vreemde, mechanische tikken. Een telefoniste neemt het gesprek aan – en die irrationeel kalme vrouwenstem, die er zo aan gewend is de verschrikkingen in de wereld te horen verkondigen door panische stemmen zonder lichaam van getuigen en slachtoffers, die stem is een houvast.

‘Goedenavond, nooddiensten. Wat is er gebeurd?’

Ze probeert te praten, maar haar tranen en het gebrek aan lucht maken het bijna onmogelijk. Het is maar een rommelig zinnetje dat het haalt van haar hoofd naar haar mond.

‘Help, alstublieft,’ zegt ze snikkend. ‘Mama. Help, alstublieft.’

‘Wat is er met je moeder?’ De emotionele vrouwenstem is streng en aardig tegelijk. Streng om haar te helpen zich te concentreren. Aardig omdat ze nog een kind is.

Nu moet Harper het zeggen. Het woord waar ze zelfs niet aan durft te denken. Een woord dat tot ditzelfde ogenblik nog verder van haar wereld af heeft gestaan dan Oezbekistan. Vanbinnen wil ze het woord niet uitspreken. Het doet pijn.

‘Mama... er is bloed... ik denk... dat iemand haar heeft doodgemaakt.’

Meer kan ze er niet van maken. Ze zit ontroostbaar te snikken. De stem van de telefoniste verandert van toon.

‘Schatje,’ zegt ze nu met een diepe tederheid, die haar bezorgdheid en de absolute spanning van dit ogenblik aan het gehoor onttrekt, ‘je moet nu even diep ademen en me je adres geven, oké? Lukt je dat? Dan stuur ik hulp.’

Harper vertelt de vrouw waar ze woont. Op dat moment weet ze het niet, maar nu wel: dat de telefoniste tegelijkertijd dingen in de computer zet, wenkt om aandacht van haar leidinggevende, en raderen in gang zet die nog jaren en jaren zullen blijven draaien.

Dan vraagt de telefoniste of Harper zelf veilig is, en dat is het moment waarop tot Harper doordringt dat een heel gevaarlijk iemand nog in huis zou kunnen zijn. De angst en paniek slaan toe. En de telefoniste zegt haar dat ze met de telefoon naar buiten moet gaan en op de stoep moet gaan staan en moet weggrennen en gillen als iemand haar bang maakt.

Ze doet wat haar wordt gezegd, houtherig en onwettelijk, stap voor stap, tot ze weer bij het stalen hek met de rinkelende grendel staat met de telefoon in haar kleverige hand.

De telefoniste probeert haar te kalmeren. ‘Ze komen eraan, schatje. Ze zijn er over drie minuten. Niet ophangen, liefje...’

In de verte hoort ze het aanzwellende gehuil van sirenes en ondanks alles beseft ze niet dat die naar haar op weg zijn.

Als de eerste surveillancewagen piepend tot stilstand komt, met blauwe zwaailichten, als de agenten met getrokken pistool uit de auto klimmen en haar voorbij rennen, het huis in, is ze nog banger dan eerst.

Een van de twee roept haar toe: ‘Blijf daar.’

Ze blijft waar ze is.

Er stoppen meer politieauto's en al gauw wordt ze omringd door